

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce **Ing. P. Š.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. KUZL-22992/2014, sp. zn. KUSP 22992/2014/DOP/Od, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2015, č. j. 41 A 68/2014 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje (dále jen „žalovaný“) bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/200 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice (dále „správní orgán prvého stupně“) ze dne 21. 2. 2014, č. j.: DOP/8747/2014/STM, sp. zn.: DOP/8143/2013/STM, kterým bylo rozhodnuto tak, že námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče, se podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) zamítají jako neodůvodněné a záznam celkového počtu 12 bodů provedený ke dni 23. 9. 2013 se potvrzuje.

II. Skutkový základ

[2] Oznámením ze dne 25. 9. 2013 byl žalobce Městským úřadem v Otrokovicích, odborem dopravně - správním, vyrozuměn, že dosáhl 12 bodů ke dni 23. 9. 2013 a že jej správní orgán podle § 123c odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích vyzývá k odevzdání řidičského průkazu uvedenému úřadu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Žalobce převzal uvedené oznámení osobně dne 30. 9. 2013). Žalobce byl současně poučen, že uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno, pozbývá řidičského oprávnění (§ 123c odst. 3 zákona o pozemních komunikacích) a nesouhlasí-li s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti uvedenému záznamu písemné námitky u uvedeného městského úřadu. Budou-li námitky shledány oprávněnými, do 10 pracovních dnů úřad provede opravu záznamu o dosaženém počtu bodů v registru řidičů a neprodleně jmenovaného písemně vyrozumí o provedené opravě. Shledá-li úřad uplatněné námitky jako neodůvodněné, zamítne je a provedený záznam potvrdí.

[3] Žalobce dne 7. 10. 2013 doručil Městskému úřadu v Otrokovicích námitku proti záznamu bodů a žádost o přezkoumání udělení blokové pokuty ze dne 23. 9. 2013, č. j. KRPZ-101230/PŘ-2013-150514 a ze dne 7. 6. 2013, č. j. KRPZ-60584/PŘ-2013-151116. V uplatněných námitkách bylo mimo jiné uvedeno, že podle názoru žalobce byla bloková pokuta udělena neoprávněně dne 23. 9. 2013 z důvodu zjištění nových skutečností, které se v době uložení blokové pokuty neprojednávaly, a tudíž nebyly známy policistovi provádějící kontrolu. Sdělil, že uvedeného dne po 9:00 hodině řídil osobní motorové vozidlo zn. JEEP CHEROKEE, RZ X, když s uvedeným vozidlem přejížděl z bydliště do pronajatého skladu, kde jel zkontrolovat a nakrmit hlídací psy, a poté jel do lékárny koupit léky pro děti, protože zůstaly doma ze školy s horečkou. Za mostem přes řeku Moravu byl stavěn a kontrolován hlídkou Policie České republiky. Policistou bylo sděleno, že důvodem zastavení byla skutečnost, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Společně s ním byl policistou vyrozuměn, že uvedeným se dopustil přestupku, za což mu ukládá pokutu ve výši 500 Kč. Poněvadž mu hlavou neustále běhalo „nakrmit a lékárna“ a policista provádějící kontrolu se nezeptal, jestli vlastní lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, tak ho nenapadlo toto potvrzení ukázat. Vidina rychlého vyřízení kontroly jej vedla k tomu, že souhlasil s uloženou pokutou, kterou na místě zaplatil. Dne 30. 9. 2013 obdržel od Městského úřadu v Otrokovicích oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Ještě téhož dne navštívil příslušného pracovníka na městském úřadě, kde mu ofotil výpis z bodového hodnocení řidiče a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Na základě těchto dokumentů a z kopie pokutového bloku č. FD 2013/D0253099 zjistil, že je zde věta „*Lékařské potvrzení nevlastní*“. Tehdy si uvědomil, že lékařské potvrzení má, byl zkontrolovat platnost tohoto potvrzení, zda bylo v době prováděné kontroly platné a poté přiložil jeho kopii k žádosti o přezkoumání udělení blokové pokuty ze dne 23. 9. 2013, č. j. KRPZ-101230/PŘ-2013-150514. Vzniklá situace tak byla zapříčiněna oboustranně, jak kontrolujícím policistou, který se zapomněl zeptat na vlastnictví lékařského potvrzení, tak žalobcem, který ve spěchu zapomněl policistu informovat o tom, že příslušné lékařské potvrzení vlastní. Nicméně žádná tato skutečnost nemění nic na věci, že v době prováděné kontroly žalobce vlastnil platné lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se

bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, tudíž nedošlo k porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a žalobce se tak nedopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona.

[4] Žalobce zároveň uplatnil námitku proti udělení blokové pokuty ze dne 7. 6. 2013, č. j. KRPZ-6584/PŘ-2013-151116. Podle jeho názoru byl proveden záznam bodů v registru řidičů neoprávněně a z tohoto důvodu žádá o přezkoumání udělení blokové pokuty a záznam bodů v registru řidičů ze dne 7. 6. 2013, protože v době kontroly seděl ve vozidle na sedadle spolujezdce, a tudíž není důvod k odebrání bodů. Vozidlo v době kontroly řídil S. B. Toho dne po 17:00 hod. jel žalobce se jmenovaným v osobním motorovém vozidle zn. JEEP CHEROKEE, RZ X, na rybářské závody. Po domluvě půjčil žalobce vozidlo panu B. a sedl si na místo spolujezdce. Na výjezdu z obce Huštěnovice je zastavila hlídka Policie České republiky. Policistou jim bylo sděleno, že důvodem jejich zastavení byla skutečnost, že nebyli za jízdy připoutáni bezpečnostním pásem. Bylo jim sděleno, že se dopustili přestupku, za což se žalobci ukládá pokuta ve výši 1.000 Kč a panu B. pokuta ve výši 500 Kč. I když se žalobci výše pokuty zdála vysoká, zaplatil ji na místě jak on tak pan B. Až při rozhovoru v autě vyšlo najevo, že pan B. zaplatil pokutu o polovinu menší než žalobce, což přisoudili tomu, že pan B. k pokutě přijde ještě o body a žalobce na sedadle spolujezdce nikoliv. Dne 30. 9. 2013 však žalobce obdržel od Městského úřadu v Otrokovicích oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Ještě téhož dne navštívil příslušného pracovníka na městském úřadě, kde mu ofotili výpis z bodového hodnocení řidiče a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Na základě těchto dokumentů z kopie pokutového bloku č. FD 2013/D0267969 zjistil, že mu byly připsány neoprávněně 3 body do bodového hodnocení řidiče. Zřejmě si policisté v autě popletli, kdo řídil a automaticky přiřadili majitele vozidla k řidiči jako totožnou osobu. Z pokutového bloku také není nijak patrné, že by byl v době kontroly řidičem vozidla. Žalobce k těmto námitkám připojil Lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, vydané privátním lékařem pro dospělé MUDr. F. T., který potvrdil, že žalobce ze zdravotních důvodů nemůže za jízdy být připoután na sedačce bezpečnostním pásem s tím, že potvrzení se vydává na dobu do 30. 9. 2013 a jako datum vydání je uvedeno 25. 7. 2013.

[5] Městský úřad v Otrokovicích vydal dne 21. 2. 2014 rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů, jímž rozhodl tak, že námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče se podle § 123f odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích zamítají jako nedůvodné a záznam celkového počtu 12 bodů provedený ke dni 23. 9. 2013 se potvrzuje. Z odůvodnění rozhodnutí se podává, že se žalobce v období od 21. 2. 2013 do 23. 9. 2013 dopustil celkem 4 přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za které byl pravomocně postižen. Vzhledem k tomu, že každý z těchto přestupků byl spáchán v jiný den a samostatným skutkem, zaznamenával správní orgán za tyto přestupky ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o pozemních komunikacích do evidenční karty řidiče výše jmenovaného příslušné počty bodů, a to až do dosažení celkového počtu 12 bodů. Přestupky byly projednány samostatně uložením pokuty v blokovém řízení a v jednom případě rozhodnutím příslušného správního orgánu. Zákon č. 361/2000 Sb. obsahuje ve své příloze přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na

pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání, kdy systém bodového hodnocení má za cíl evidovat opakované porušování vybraných povinností v provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán uvedl, že přezkoumal podklady, na základě kterých byly žalobci uloženy body a zjistil, že body uloženy byly ve všech případech správně. Správní orgán konstatoval, že uložené body odpovídají jednotlivým vyjmenovaným protiprávním jednáním v příloze zákona o pozemních komunikacích a správní orgán opětovnou kontrolou a opakovaným přepočtem zjistil, že součet všech bodů skutečně činí 12. Ze strany správního orgánu tedy byl a i nadále je zcela na místě postup podle § 123c odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, kdy správní orgán oznámil účastníku řízení dosažení celkového počtu 12 bodů ke dni 23. 9. 2013 a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení.

[6] K námitkám žalobce správní orgán odkázal na ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. V ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Obviněný z přestupku se udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vycházející závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, které tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas k projednání přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci.

[7] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, o kterém rozhodl žalovaný odvolací správní orgán výše uvedeným rozhodnutím ze dne 5. 5. 2014 tak, že odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se odvolací orgán plně ztotožnil s názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvého stupně i s jeho odůvodněním.

III. Rozsudek krajského soudu

[8] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Brně včasnou žalobu, ve které shrnul dosavadní průběh správního řízení a pokud jde o žalobní body, žalobce uvedl, že dne 23. 9. 2010, kdy byl kontrolován policisty, policistům sdělil, že nemůže být připoután bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů. Tuto skutečnost však

nemohl doložit lékařským potvrzením, které v této době prokazatelně vlastnil, nicméně jeho tvrzení bylo policisty patrně mylně vyloženo tak, že žalobce lékařské potvrzení nevlastní vůbec, a proto mu byla pokuta uložena nesprávně. Žalobce po celou dobu byl v domnění, a tak to z tvrzení policistů pochopil, že je to za jednání, kdy nemá lékařské potvrzení u sebe. Policista na toto napsal, že lékařské potvrzení nevlastní. Od žalobce nelze legitimně očekávat, že provede právní a terminologický rozbor výroku rozhodnutí na místě, kdesi na silnici, nadto, když není právník a nadto specialista na správní právo trestní, a nemá k dispozici na místě samotném – kdesi na silnici, právní normy včetně recentní judikatury a právního terminologického slovníku. Nicméně i přesto platí, že žalobce byl již v době silniční kontroly osobou, která byla držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, nemohl se dopustit skutku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, za které by jej bylo lze postihnout, a to jak z důvodu, že zde absentuje materiální stránka přestupku, tak také z důvodu, že zde absentuje naplnění formální stránky přestupku, co do subjektu (pachatel), taktéž objektivní stránka (jednání pachatele), jakož i objektu samotného (právní statek, který je jednáním porušen či ohrožen). Bez ohledu na skutečnost, zda žalobce listinu deklarující zdravotní indispozici (příslušné oprávnění) měl či neměl u sebe, *de iure et de facto* naplňoval dikci zákona, tzn., byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což prokázal dodatečně potvrzením vydaným lékařem. Skutečnost, že žalobce nepředložil toto oprávnění policistovi při kontrole, mohla však naplňovat skutkovou podstatu jiného přestupku (§ 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích); přitom za spáchání tohoto přestupku se body nezaznamenávají. Přestupek za nepředložení listiny na místě existuje, žalobce se k němu doznal. Právní posouzení skutku a jeho uvedení na rozhodnutí (pokutovém bloku) je ovšem zcela v režimu jednostranného úkonu policisty. Pokud policista podřadil daný skutek pod jinou právní kvalifikaci přestupku, tak jde o pochybení policisty, které zakládá důvod buď pro zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 94 a následujících zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), či možnost vydání opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu.

[9] Žalobce v rámci řízení o dosažení 12 bodů uváděl, že souhlasil se zaplacením pokuty za skutek jiný, a to nepředložení příslušného potvrzení. Toto pochybení není postiženo v rámci bodového systému. Nadto žalobce tvrdí pravdivou skutečnost, že při udělení blokové pokuty dne 7. 6. 2013 nebyl řidičem motorového vozidla, když byla pokuta uložena jemu jako spolujezdci.

[10] Žalobce dále v podané žalobě namítal, že Nejvyšší správní soud v konkrétních žalobcem označených případech správním orgánům vytkl, že nereflektovaly námitku řidiče, že souhlasil se zaplacením pokuty za skutek jiný, a to nepředložení příslušného oprávnění. Toto pochybení není postiženo v rámci bodového systému. Podle názoru žalobce tedy bylo povinností žalovaného, a poté i krajského soudu, zabývat se námitkami žalobce v kontextu všech skutečností, které ze spisového materiálu vyplynuly, a které byly dílem rozporné. Teprve poté by bylo možno dospět k závěru, zda byl proveden záznam bodů v souladu se zákonem, tedy za přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostními pásy.

[11] Žalobce namítl, že pokutové bloky tedy nejsou za dané procesní situace způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce lékařské potvrzení nepředložil, z důvodu, že by jej v době spáchání přestupku nevlastnil, ale (toliko) proto, že je v době silniční kontroly neměl u sebe, což v řízení opakovaně tvrdí s tím, že je ponechal doma. Předmětný pokutový blok není možno použít jako podklad pro záznam 3 bodů v evidenční kartě žalobce jako řidiče, a to zejména s ohledem na to, že se žalovaný zákonným způsobem nevypořádal se skutečností, že žalobce v průběhu řízení doložil, že v inkriminované době, tedy ke dni 23. 9. 2013, byl držitelem lékařského potvrzení, které ho opravňovalo nebýt za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a které mu bylo vydáno na období od 25. 7. 2013 do 30. 9. 2013. S ohledem na fakta je nepochybné, že bloková pokuta byla uložena v rozporu se zákonem, neboť obviněný se přestupku nedopustil, ani dopustit nemohl.

[12] Žalobce dále namítal, že daný konkrétní blok je sám o sobě nezákonný z důvodu zjevné absence označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal (je zde označena Policie ČR jako ozbrojený bezpečnostní sbor a nikoli jako správní orgán), tak ve výroku rozhodnutí (popis skutku) na bloku v části A samotném absentuje výrok, ze kterého je patrné, že šlo o zákazovou značku vedenou v bodovém hodnocení, jak bylo uvedeno v zákoně o provozu na pozemních komunikacích.

[13] Závěrem podané žaloby žalobce namítl, že žalovaný chybně vyznačil právní moc na rozhodnutí ke dni 16. 5. 2014. Ve spise neexistuje žádný věrohodný doklad o tom, že by žalobci žalovaný vypravil napadené rozhodnutí na jeho adresu určenou k doručování. Ve správním spise je vytištěna stránka, ze které lze seznam, že odesílatel „O. P.“ zaslal na určenou adresu soubor s přílohou. Taková listina však není věrohodným dokladem o tom, že by písemnost byla na danou adresu skutečně vypravena, neboť nejde o výpis z mailserveru, ale o prostý vytištěný list, který umí vytvořit též technicky nezdatný uživatel počítače. Nadto z ní není seznatelné, zda se písemnost nevrátila jako nedoručitelná, neboť v takovém případě by měl správní orgán za povinnost pokus o doručení opakovat (§ 19 odst. 9 správního řádu). Především však nelze mít za prokázané, že zpráva byla vypravena z oficiální elektronické adresy elektronické podatelny žalovaného. Žalobce považuje neplatnost pokusu o elektronické doručení písemnosti, je-li vypravována z jiné elektronické adresy, než z elektronické adresy elektronické podatelny, za logickou věc (např. zástupce žalobce má z tohoto důvodu povolen příjem pouze zpráv zasílaných z adres elektronických podatelen, a to za účelem eliminace nevyžádané pošty, což je při zastupování ve správním řízení velmi důležité, zejména s ohledem na možné zmeškání lhůty v důsledku přehlédnutí e-mailu), přesto z právní opatrnosti přikládá odůvodnění nutnosti vypravovat písemnosti z elektronické podatelny přílohou. V případě, že písemnost není zákonem určeným a předvídatelným způsobem vypravena na doručovací adresu příjemce, nelze dovodit účinky doručení fikcí při doručování doporučeným dopisem na adresu trvalého pobytu. Stejného pochybení se dopustil Městský úřad Otrokovice při doručování rozhodnutí č. j. DOP/8747/2014/STM a též při doručování výzvy k odstranění vad podání (doplnění odvolání o odvolací důvody). Tím bylo porušeno právo žalobce na dvojinstančnost řízení, žalobci bylo fakticky zamezeno řádně argumentovat v odvolání. Přitom samotná absence doručení výzvy k doplnění podání odvolání (odstranění vad podání) je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem.

[14] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění jeho rozsudku vyplývá, že žalobci bylo zapsáno správně 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů. Pokud jde o dva přestupky, o nichž žalobce tvrdí, že se jich nedopustil, a proto za přestupková jednání mu připsány body být nemohly, a tedy nemohl dosáhnout počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, krajský soud uvedl, že toto tvrzení žalobce je tvrzením ryze účelovým, neboť oba namítané přestupky byly vyřízeny v blokovém řízení, oba bloky měl správní orgán k dispozici a jsou založeny ve správním spise, kdy z těchto bloků skutečně zcela jednoznačně vyplývá z obsahu toho, co je v blocích uvedeno, že žalobce se zjištěným skutkový stavem souhlasí, což stvrdil svým podpisem, a že tedy i souhlasí s tím, jakého přestupkového jednání se dopustil, a to v případech obou blokových řízení a obě pokuty také zaplatil. Soud se zcela ztotožnil s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správních orgánů ohledně charakteru blokového řízení a také s poukazem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že tvrzení žalobce v žalobě v tomto směru pokládá za účelové.

[15] Krajský soud uvedl, že pokud by byla pravdivá skutečnost, že lékařské potvrzení žalobce dne 23. 9. 2013 měl, zajisté by ho policistům předložil zvláště za situace, kdy se měl dopustit právě přestupkového jednání, že nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Je zcela nelogické, aby dospělý, svéprávný vysokoškolsky vzdělaný člověk si „jen tak“ nechal dát pokutu za přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem, když by u sebe měl ve vozidle lékařské potvrzení, že právě ze zdravotních důvodů v tento okamžik bezpečnostním pásem připoután být nemůže. Bylo by to nelogické i v případě, že toto potvrzení by v daný okamžik žalobce neměl ve vozidle, ale měl ho u sebe doma, aby na tuto skutečnost policisty neupozornil, nechtěl, aby to bylo zaznamenáno do záznamu o přestupku a dodatečně takovéto lékařské potvrzení v případě, že by věc nebyla vyřízena v blokovém řízení, předložil při projednávání přestupku správnímu orgánu ve správním řízení.

[16] Krajský soud se ztotožnil s tím, že oba bloky, které žalobce podepsal a zaplatil i uloženou mu pokutu, jsou pravomocným rozhodnutím, na základě kterého v registru řidičů obecní úřad obce s rozšířenou působností vyznačí příslušný počet bodů v bodovém hodnocení řidičů. V tomto případě žalobce skutečně dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, což v rozhodnutí o námitkách bylo řádně a úplně odůvodněno a oba dva bloky byly řádným podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidičů, neboť dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je takovým podkladem oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení a žalobce, který s vyřízením věci v blokovém řízení souhlasil, skutkový stav vzal za řádně prokázaný a v současné době ho již nemůže zpochybňovat. Nelze tedy již prokazovat, ve které době bylo předložené lékařské potvrzení vydáno, zpochybňovat či nezpochybňovat jeho pravost, zjišťovat okolnosti, proč nebylo žalobcem policistům předloženo atd., což bylo možno jenom v řádném správním řízení, pokud by žalobce s vyřízením věci v blokovém řízení nesouhlasil.

[17] Krajský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky, když konstatoval, že pokud jde o předložené bloky na pokutu, týkající se napadených dvou přestupků žalobce, v žádném případě se nejedná o rozhodnutí nicotná, neboť byla vydána věcně příslušným správním orgánem, tedy příslušným orgánem policie. Žalobce ví, a ani

nezpochybňuje, který orgán policie je vydal, a to, že byly vydány orgánem policie, vyplývá i z razítka na pokutovém bloku, kde je razítko Policie České republiky se státním znakem, přičemž je nepochybné, že se o razítko Policie České republiky jedná. Ani pokud jde o námitku žalobce, že obecnému zmocněnci žalobce nebyly řádně v souladu se správním řádem doručovány písemnosti, neshledal krajský soud žalobu důvodnou. Obecný zmocněnec žalobce K. S. požadoval, aby mu bylo doručováno na elektronickou adresu X. Na tuto elektronickou adresu bylo také podle § 19 odst. 3 správního řádu správním orgánem doručováno. Správní orgán sdělil (a také doložil), že takto písemnosti doručoval, obecný zmocněnec žalobce však ani následující den nepotvrdil převzetí písemnosti na elektronickou adresu, a proto mu bylo doručováno v souladu s § 19 odst. 9 správního řádu tak, jakoby ani o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tedy prostřednictvím České pošty, kde pak bylo zmocněnci žalobce doručeno na jím uvedenou adresu trvalého pobytu a podle § 24 odst. 1 správního řádu bylo doručeno fikcí, neboť zmocněnec si zásilku ve lhůtě stanovené zákonem nevyzvedl. Krajský soud tedy uzavřel, že doručování obecnému zmocněnci žalobce bylo v souladu s ustanoveními o doručování uvedených ve správním řádu. O tom, že příslušné písemnosti obecnému zmocněnci doručeny byly, vypovídá i to, že na písemnosti, které mu byly zasílány, včas také reagoval, takže se s nimi také řádně a včas seznámil (např. bylo včas podáno odvolání do rozhodnutí).

IV. Kasační stížnost a vyjádření účastníka řízení

[18] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ s. ř. s.“), tj. rozsudku vytýká nezákonnost, protože rozsudek městského soudu spočívá v nesprávném právním posouzení věci a dále nezákonnost z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v jeho nesrozumitelnosti.

[19] V prvé námitce kasační stížnosti stěžovatel namítl, že jeho žaloba, podaná u krajského soudu, má rozsah 12 stránek formátu A4. Napadený rozsudek má 24 stránek. Soud porušil § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.), rozsudek v dané věci v rozsahu 24 stránek je příliš dlouhý, nepřehledný a zbytečně zatěžuje osoby podílející se na jeho vyhotovení. Navíc stěžovatel zastává názor, že ani na 24 stránkách svého rozsudku se soud stejně vůbec nevypořádal dostatečně s klíčovými žalobními body podané žaloby.

[20] Ve druhé námitce stěžovatel uvedl, že v řízení o kasační stížnosti považuje za stěžejní bod skutečnost, že pokutové bloky vystavené Policií České republiky jsou označeny pouze otiskem razítka s malým státním znakem a názvem „Policie České republiky“, a nikde není na pokutovém bloku uveden název správního orgánu. Stěžovatel zastává názor, že odůvodnění zamítnutí žalobního bodu o vadnosti pokutových bloků jako podkladů pro vybodování soudem je nepřezkoumatelné, případně je nezákonné spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovateli byly mimo jiné připsány tři trestné body za přestupek, které se měl dopustit dne 23. 9. 2013, který byl projednán Policií České republiky v blokovém řízení a byl ukončen vydání pokutového bloku žalobci Série FD/2013, číslo bloku D 0253099. Tento pokutový blok je

opatřen kulatým razítkem s malým státním znakem a nápisem po obvodu POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY 782. Dále je pokutový blok podepsán prap. J. N., osobní evidenční číslo policisty (OEČ) X.

[21] Stěžovatel již v žalobě uvedl, že namítá nezpůsobilost pokutových bloků vystavených Policií České republiky pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť tyto pokutové bloky, respektive samotné rozhodnutí o udělení blokové pokuty vystavila Policie České republiky zjevně jako ozbrojený bezpečnostní sbor, tedy nikoliv jako správní orgán tedy nesprávně (§ 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů: „Policie České republiky – dále jen „policie" - je jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor“). Z pokutového bloku Série FD/2013, číslo bloku D 0253099 plyne, že Policie ČR vůči stěžovateli vystupovala jako ozbrojený bezpečnostní sbor, přičemž takto to vnímal i stěžovatel a nikoliv tedy správně jako správní orgán. Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 124 odst. 1 a odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“) jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor, kdy daným správním orgánem je konkrétní krajské policejní ředitelství. Na pokutovém bloku není uvedeno, že by pokutový blok vystavil správní orgán nebo konkrétní policejní ředitelství. Pokutový blok není označen otiskem razítka a ani vytištěným nebo dopsaným názvem konkrétního správního orgánu v daném případě konkrétního policejního ředitelství v daném případě podle odhadu stěžovatele by se mělo jednat o pokutový blok vydaným Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, PSČ 760 01 s ohledem na místo přestupku v obci Spytihněv v okrese Zlín, což však stěžovatel s jistotou neví.

[22] Citovaný pokutový blok je označen kulatým razítkem s malým státním znakem České republiky s nápisem „POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY 782“. Stěžovatel zastává právní názor, že razítko na pokutovém bloku by mělo být kulaté, s malým státním znakem a s nápisem Policie ČR - Krajské ředitelství policie příslušného kraje, nejlépe doplněné o slova „správní orgán“. Zasahující uniformování policisté se účastníkovi řízení představili jako „Policie České republiky“ a nikoliv jako správní orgán Krajského ředitelství police Zlínského kraje, což ostatně ze strany policistů bylo v souladu s § 12 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, který závazně upravuje prokazování příslušnosti Policie ČR. V České republice není věrohodně zaznamenán jediný případ, že by se hlídka Policie ČR představila jako správní orgán. Oprávněnou osobou projednat ve věci přestupek v obci Spytihněv a uložit pokutu v blokovém řízení není Policie České republiky jako bezpečnostní sbor, ale Policie České republiky - Krajské ředitelství Zlínského kraje jako správní orgán. Stěžovatel má za to, že podle jeho právního názoru došlo ve věci ze strany policie rovněž k porušení článku 85 odst. 1 závazného pokynu Policejního prezidenta č. 222/2011, kterým se vydává spisový řád Policie České republiky, ve znění pozdějších změn (dále „Spisový řád Policie ČR), který stanoví: „Pracovníci, kteří razítka používají, jsou povinni posoudit dokument z hlediska jeho obsahu a podle toho zvolit odpovídající razítko.“

[23] Stěžovatel namítal, že na citovaném pokutovém bloku tedy na veřejné listině ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu jako na dokumentu prokazujícím kým byla pokuta

uložena a vybrána není chybně označen příslušný správní orgán. Vůbec tak není zřejmé, který konkrétní orgán veřejné moci v mezích své pravomoci tuto listinu vydal. Označení Policie ČR na razítku je příliš obecné a jako označení konkrétního orgánu veřejné moci nemůže v soudním přezkumu obstát. Stěžovatel neví, co znamená číslo 782 na otisku kulatého razítka tedy, zda se jedná o pořadové číslo razítka nebo o číslo útvaru Policie ČR a ani neví, ze které normy nebo jiného dokumentu by to bylo toto seznatelné, nicméně stěžovatel rozhodně tvrdí, že žádný správní orgán číslo 782 neexistuje. V daném případě by měla vystupovat Policie České republiky jako správní orgán a nikoli jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Správní orgán musí být institucionálně přesně označen. Ze strany správního orgánu tak došlo k porušení § 69 odst. 1 správního řádu, kdy *„písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby*". Stěžovatel na podporu svého právního názoru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9, 2011, č. j. 8 As 69/2011 - 40, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„I pokutový blok je svou povahou správním rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.*" Institucionální označení správního orgánu Policie České republiky se váže na útvary, které jsou definovány v § 6 odst. 1 zákona o Policii České republiky. Absence uvedené názvu správního orgánu ať už prostřednictvím otisku razítka nebo výtiskem názvu správního orgánu anebo pouhým dopsáním názvu správního orgánu takového razítka na originálu správního rozhodnutí zakládá v tomto případě nezákonnost rozhodnutí, eventuálně nicotnost rozhodnutí pro zjevnou absenci označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal.

[24] Krajský soud k této stěžovatelově argumentaci uvedl, že pokutový blok byl vydán příslušným správním orgánem, ale vůbec neuvedl jakým a není tak zřejmé, jaký správní orgán považuje soud za příslušný pro vydání pokutového bloku a v podstatě tedy nijak nepřezkoumal, zda pokutový blok vydal příslušný správní orgán. Zcela absurdní je odůvodnění ze strany soudu, že stěžovatel dobře ví, který orgán policie pokutový blok vydal, neboť stěžovatel to neví a rozhodně to nemohl vědět jako osoba bez právního vzdělání a znalosti judikatury dne 23. září 2013 při projednávání přestupku na místě. Pouze právní zástupce stěžovatele jako advokát v řízení o správní žalobě odhadoval, který konkrétní správní orgán rozhodnutí o pokutě učinil, avšak ani právní zástupce stěžovatele de facto neví a ani nemůže vědět, který správní orgán skutečně vystavil a doručil pokutový blok stěžovateli. Stěžovatel tedy zastává právní názor, že soud nesprávně právně posoudil právní otázku, zda rozhodnutí o přestupku tj. pokutový blok vydaný dne 23. září 2013, Série FD/2013, číslo bloku: D 0253099 musí anebo nemusí obsahovat název příslušného správního orgánu, který jej vydal a zda nedostatečné označení takového správního rozhodnutí způsobuje nezpůsobilost tohoto bloku pro zápis trestních bodů mající v případě stěžovatele za důsledek vybodování a pozbytí řidičského oprávnění. Jestliže je přidělení bodů trest, tak listinný dokument, který obsahuje rozhodnutí o přestupku, musí být perfektní a nikoliv nejasný, co do jeho skutečného původce a obsahu. Policista vystavující pokutový blok na místě má dostatek času na to, aby vyhotovil pokutový blok splňující veškeré náležitosti řádného správního rozhodnutí.

[25] Ve třetí námitce kasační stížnosti stěžovatel namítl, že za další stěžejní bod považuje skutečnost, že žalovaný chybně vyznačil právní moc na rozhodnutí ke dni 16. 5. 2014,

neboť ve spise neexistuje žádný věrohodný doklad o tom, že by žalovaný správní orgán vypravil na adresu zmocněnce stěžovatele určenou k doručování tj. X své úřední rozhodnutí. Ve správním spise je vytištěná stránka, ze které lze seznat, že odesílatel „O. P." zaslal na adresu „X" soubor s přílohou. Taková listina však není věrohodným dokladem o tom, že by písemnost byla na adresu X skutečně vypravena, neboť nejde o výpis z mailserveru, ale o prostý vytištěný list, který umí vytvořit též technicky nezdatný uživatel počítače. Nadto z ní není seznatelné, zda se písemnost nevrátila jako nedoručitelná, neboť v takovém případě by měl správní orgán za povinnost pokus o doručení opakovat (ust. § 19 odst. 9 správního řádu). K této argumentaci soud stručně uvedl, že správní orgán doručoval na elektronickou adresu X s tím, že obecný zmocněnec následující den nepotvrdil převzetí písemnosti na elektronickou adresu a proto mu bylo doručováno v souladu s § 19 odst. 9 správního řádu tak, jako by ani o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tedy prostřednictvím poštovní přepravy a rozhodnutí žalovaného bylo doručeno fikcí. Soud tedy vůbec neposoudil žalobu stěžovatele v tom, zda bylo zákonné, aby rozhodnutí žalovaného bylo zasíláno zmocněnci stěžovatele ze soukromé e-mailové adresy pana Ing. P. O. zaměstnance Zlínského kraje, zařazeného na Krajský úřad Zlínského kraje, oddělení dopravy a správních agend a nikoliv například z e-mailové adresy, kterou zaměstnavatel přidělil Ing. P. O.

[26] Stěžovatel v této souvislosti poukázal na to, že na jeho věc nedopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 - 34, ve kterém byl vyjádřen právní názor, že údajně nelze dovodit povinnost správního orgánu odesílat písemnosti z pouze elektronické adresy podatelny správního orgánu s tím, že s odesláním úřední písemnosti správního orgánu z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nedopadá na případ stěžovatele, neboť rozhodnutí žalovaného správního orgánu nebylo odesíláno z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu, nýbrž z e-mailové adresy zaměstnance oprávněné úřední osoby pro správní řízení Ing. P. O., pracovníka oddělení dopravy a správních agend, Odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Zlínského kraje, který nebyl přidělen k výkonu pracovní činnosti do výpravny (elektronických) písemností žalovaného správního orgánu. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tedy vůbec neplyne, že k řádnosti vypravení a doručení e-mailové zprávy ze strany správního úřadu postačí odeslání úřední písemnosti z jakékoliv e-mailové adresy jakéhokoliv pracovníka úřadu, nýbrž pouze z e-mailové adresy pracovníka výpravny správního úřadu.

[27] Právní úprava spisové služby v zákoně o archivnictví a spisové službě blíže konkretizovaná ve vyhlášce o podrobnostech výkonu spisové služby stanoví povinnost správnímu orgánu, respektive i dalším subjektům veřejného práva, jak mají provádět doručení, včetně vypravení a odeslání své vlastní úřední zásilky a tedy zjevně se dotýká práv účastníků správního řízení. Povinnosti veřejnoprávních původců, stejně jako jejich ustálená správní praxe, vyplývající z výkonu spisové služby nezasahují pouze do vnitřní činnosti úřadů, neboť se neprojevují pouze ve vnitřní sféře úřadu, ale zejména se projevují i navenek a to nejčastěji právě ve vztahu k adresátům orgánů veřejné moci. Povinnosti veřejnoprávních původců vyplývajících z výkonu spisové služby vytvářejí legitimní očekávání na straně adresátů veřejné správy, jak vůči nim má být a může být postupováno

a co si mohou již sami vyhodnotit jako dovolený anebo nedovolený postup orgánů veřejné moci. Povinnost vybavit výpravu správního orgánu zařízením pro odesílání zpráv z elektronických adres není samoúčelná, nýbrž v sobě i logicky obsahuje povinnost (imperativ) odesílat mailové zprávy adresátům veřejné zprávy právě výlučně z výpravny vybavené zařízením umožňujícím odesílání datových zpráv ze zveřejněné elektronické adresy podatelny, neboť by pak takováto právní úprava postrádala opodstatnění.

[28] Stěžovatel má s ohledem na § 18 odst. a odst. 2 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby, opírající se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona o archivnictví a spisové službě právo legitimního očekávání, že úřední zásilky správního orgánu a zejména rozhodnutí mu budou doručovány (odesílány) právě z výpravny správního orgánu pomocí zařízení umožňujícího odesílání datových zpráv ze zveřejněné elektronické adresy podatelny úřadu. Adresát úkonů veřejné správy a účastník správního řízení nemůže skutečně očekávat nic jiného ze strany správního orgánu než, co je výslovně uvedené v zákoně a ve vyhlášce, která byla vydána k jeho provedení. Stěžovatel proto požaduje soudní přezkum své věci, přičemž je jasné, že z hlediska legality (zákonnosti) nebyl ze strany správního orgánu prvého stupně dodržen zákon, neboť nebylo doručováno z výpravny správního orgánu a už vůbec ne pomocí zařízení umožňujícího odesílání datových zpráv z elektronické adresy podatelny správního úřadu a z hlediska legitimního očekávání je rovněž zřejmé, že nebyl ze strany správního orgánu prvého stupně dodržen zákon, neboť stěžovateli bylo doručováno (odesíláno) rozhodnutí odsuzujícího povahy ze strany správního orgánu jinak, než mohl legitimně očekávat. Nelze proto rozumně a ani fairově stěžovateli, případně jeho zmocněnci ze strany orgánů veřejné moci přičítat k tíži, že si zapnul spam filtr za účelem eliminování zpráv nepocházejících od zveřejněných oficiálních e-mailových adres podatelen správních orgánů a není tedy pravdou, že si stěžovatel může za nedoručení úřední písemnosti ze soukromého e-mailu zaměstnance správního orgánu z důvodu zapnutého spamového filtru vlastně sám, neboť účastník řízení měl právo legitimně očekávat, že mu budou zasílány úřední písemnosti výlučně z výpravy správního orgánu prostřednictvím zařízení umožňující odesílání datových zpráv z elektronických adres podatelny zveřejněných podle § 2 odst. 3 písm. c) vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby.

[29] Stěžovatel zastává názor, že nemohl legitimně očekávat, že mu bude správní orgán doručovat ze soukromého pracovního mailu anebo z čistě soukromého mailu pracovníka správního orgánu. Na datovou (elektronickou) zprávu odesílanou ze soukromé pracovní e-mailové adresy zaměstnance anebo z čistě soukromé e-mailové adresy zaměstnance nelze nazírat jako na prokazatelný projev výkonu veřejné (v dřívější terminologii vrchnostenské) moci správního orgánu, ale jako na písemnost úředníka soukromoprávní povahy. Odesílatelem písemnosti není úřad, ale konkrétní pracovník správního úřadu. Není ani v obecném zájmu, aby Nejvyšší správní soud prostřednictvím své judikatury umožňoval pracovníkům správních orgánů nedůsledné plnění jejich pracovních povinností a zbavoval je motivace k dodržování výkonu spisové služby.

[30] Stěžovatel uzavřel, že v posuzované věci bylo rozhodnutí odesláno ze soukromé pracovní adresy Ing. P. O., dále samotný e-mail jako celek nebyl opatřen uznávaným elektronickým podpisem a příloha mailu (tj. text rozhodnutí) rovněž nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem. Rozhodnutí bylo následně fakticky doručeno

zmocněnci stěžovatele poštovní přepravou a správní orgán dospěl k názoru, že rozhodnutí o přestupku bylo doručeno fikcí, ačkoliv nebyly splněny zákonné předpoklady pro vypravení a doručení rozhodnutí poštovní přepravou. Vzhledem k uvedeným zákonným požadavkům kladeným na způsob odesílání e-mailového rozhodnutí bylo rozhodnutí odesláno vadně a právně neúčinným způsobem a proto nebyl dodržen zákonný předpoklad doručovat rozhodnutí žalovaného správního orgánu zmocněnci stěžovatele prostřednictvím pošty na adresu jejího bydliště a nemohlo tak ani dojít k doručení rozhodnutí fikcí doručení. Nelze připustit, aby zákonná právní úprava doručování elektronicky e-mailem na doručovací e-mailovou adresu účastníka správního řízení byla ze strany správního orgánu obcházena tím, že správní orgán zašle „nějak“ (jakýmkoliv způsobem mimo správní řád) rozhodnutí o přestupku účastníkovi správního řízení a následně toto jakoby zhojí odesláním rozhodnutí poštovní přepravou na adresu trvalého pobytu účastníka správního řízení.

[31] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti nijak nezpochybňoval právo správního orgánu učinit faktické rozhodnutí, že již nebude na elektronickou adresu adresáta doručovat s odůvodněním, že mu adresát doručení elektronických písemností opakovaně nepotvrzuje, nicméně správní orgán je o tomto rozhodnutí, respektive opatření povinen adresáta vyrozumět zákonem předepsaným způsobem. Správní orgán prvého stupně však - s ohledem na výše uvedené, pokud se rozhodl nadále nevyhovovat žádosti zmocněnce na zasílání písemností na jeho elektronickou adresu - byl povinen o tomto informovat zmocněnce na jím určenou e-mailovou adresu pro doručování, což se nestalo. Stručně vyjádřeno ve věci jde o to, aby správní orgánu postupoval tak, aby se zmocněnec o upuštění od doručování správním orgánem na elektronickou adresu skutečně dozvěděl a měl šanci dozvědět, což se v dané věci nestalo. Stěžovatel a jeho zmocněnec tak měli vůči správnímu orgánu prvého stupně legitimní důvodné očekávání, že pokud se správní orgán prvého stupně rozhodne nadále nevyhovovat žádosti o doručování na e-mailovou adresu určenou pro doručování tak, že se pokusí o tom zmocněnce vyrozumět. Legitimní očekávání účastníka správního řízení podléhá ve správním a ústavním soudnictví soudní ochraně.

[32] Žalovaný ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že má i nadále za prokázané, že stěžovatel dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení, a že tudíž zamítnutí jeho námitek bylo zcela na místě. Žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí a vyjádřil souhlas s argumentací krajského soudu v napadeném rozsudku.

V. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[33] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle ustanovení

§ 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

[34] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[35] Dále stěžovatel podle obsahu kasační stížnosti namítá naplnění důvodu podle § 103 odstavec 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když se krajský soud nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami.

Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[36] Pojem „nepřezkoumatelnosti“ není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z nějž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z nějž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, který má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[37] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že u včas a řádně uplatněných a projednatelných námitek nemusí krajský soud nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, z e d ne 2 9. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108].

[38] Pokud se tedy stěžovatel domnívá, že měřítkem reakce soudu na podanou žalobu je především nepřiměřená délka a značná obsáhlost odůvodnění rozsudku, není jeho názor správný. Pro závěr o přezkoumatelnosti rozsudku nesvědčí počet stran jeho odůvodnění, ale výhradně to, zda se soud náležitě vypořádal s uplatněnými žalobními body. Rozsudek krajského soudu požadavky přezkoumatelnosti splňuje, když soud dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětlil, proč se domnívá, že podmínky pro záznam 12 bodů do karty řidiče a pro výzvu k odevzdání řidičského oprávnění podle zákona o provozu na pozemních komunikacích byly v případě stěžovatele splněny. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti, že rozsudek v dané věci v rozsahu 24 stránek textu je příliš dlouhý, nepřehledný a zbytečně zatěžuje osoby podílející se na jeho vyhotovení, pak tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Namítal-li zároveň stěžovatel, že se krajský soud bez ohledu na značný rozsah odůvodnění napadeného rozsudku stejně nevypořádal dostatečně s klíčovými žalobními body podané žaloby, s touto argumentací se Nejvyšší správní soud vypořádá níže v rámci jednotlivých stížních bodů.

Právní rámec posuzované věci

[39] Soud vycházel z následující právní úpravy:

[40] Podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku, anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku nebo trestný čin, za který mu byl uložen trest, nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenává v registru řidičů stanovený počet bodů.

[41] Podle § 123b odst. 2 téhož zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení /písm. a)/, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku /písm. b)/, rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin /písm. c)/, rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání. Obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie oznámení nebo rozhodnutí, a to

do tří pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení /písm. a)/, orgán, který uložil sankce za přestupek, sankci za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, anebo trest za kázeňský přestupek v prvém stupni řízení, a to do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvním stupni řízení, nebo pěti pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí opatřené doložkou právní moci od orgánu, který věc projednal ve druhém stupni řízení /písm. b)/, soud nebo státní zástupce, který uložil trest za trestný čin v prvém stupni řízení, a to do pěti pracovních dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, nabylo-li rozhodnutí právní moci v prvém stupni, nebo pěti pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí opatřené doložkou právní moci od orgánu, který věc projednal ve druhém stupni řízení /písm. c)/.

[42] Podle § 123b odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích oznámení nebo rozhodnutí se považují za doručená dnem, kdy je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností obdrží. Není-li rozhodnutí opatřeno doložkou právní moci, považuje se za nedoručené. Místo rozhodnutí lze doručit oznámení o nabytí právní moci rozhodnutí, které má být doručeno. Neobsahuje-li oznámení podle věty třetí údaje potřebné k provedení záznamu do registru řidičů, obecní úřad obce s rozšířenou působností požádá o doručení rozhodnutí.

Námitka nesprávného právního posouzení právní otázky soudem

[43] Co se týče oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu, má Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené za to, že podle § 123c odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích správní orgán řidiči toliko oznamuje skutečnost, že dosáhl 12 bodů. Co se týče námitkového řízení, podle § 123f téhož zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu (odst. 1). Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do deseti pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2).

[44] Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku,

než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci); k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2012, č. j. 11 A 107/2011 – 31, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16.

[45] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud tehdy konstatoval, že *„pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s žalobcem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů“.*

[46] Na rozsudek č. j. 5 As 39/2010 - 76 navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103. V daném případě Nejvyšší správní soud - obdobně jako v nyní projednávané věci - přezkoumával rozhodnutí a průběh řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů do registru řidičů, tj. ve věci přestupce (řidiče), který za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, ač (podle svého dodatečného tvrzení) ke dni spáchání přestupku měl údajně disponovat lékařským potvrzením. Jako podklad pro záznam bodů postačilo příslušnému orgánu oznámení o uložení blokové pokuty, které však obsahovalo pouze popis protiprávního jednání spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. V námitkách uplatněných proti záznamu do registru řidičů přestupce tvrdil, že sice podepsal pokutový blok, nicméně měl za to, že pokuta je mu ukládána z důvodu, že u sebe nemá příslušné lékařské potvrzení, nikoli za to, že není připoután bezpečnostním pásem. Nejvyšší správní soud tehdy shledal pochybení správních orgánů, neboť bez ohledu na námitky přestupce příslušné orgány následně provedly záznam bodů, aniž by si vyžádaly pokutové bloky a odstranily pochybnost, který přestupek byl s přestupcem vlastně projednán a zda existovalo pravomocné rozhodnutí o spáchání přestupku jako právní podklad pro uložení záznamu bodů. Tímto postupem zatížily řízení o námitkách vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[47] Na podporu závěru o nezbytnosti odstranit pochybnost o povaze spáchaného přestupku tehdy Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud přestupce v době silniční kontroly disponoval lékařským potvrzením, nemohl se projednaným skutkem dopustit přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona provozu na pozemních komunikacích. Bez ohledu na skutečnost, zda přestupce v době kontroly měl u sebe lékařské potvrzení, byl totiž ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona osobou, na kterou se daná povinnost nevztahuje.

[48] Nejvyšší správní soud však k argumentaci stěžovatele na tomto místě zdůrazňuje, že tato úvaha nebyla nosným důvodem citovaného rozsudku a byla vyslovena *obiter*

dictum. Jakkoli rozšířený senát Nejvyššího správního soudu deklaruje svou pravomoc překonávat i právní názory vyslovené *obiter dictum* (viz usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62), neplyne z toho, že by se správní soudy musely takovým právním názorem bez dalšího řídit, dokud nebude zákonem předvídaným postupem překonán (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Pro nyní rozhodovanou věc je podstatné, že popsaná úvaha byla nutně – vzhledem ke kontextu a nosným důvodům rozsudku – vyslovena hypoteticky, s předpokladem, že přestupce v době spáchání přestupku lékařské potvrzení, byť ne u sebe, skutečně měl.

[49] Krom toho, nyní posuzovaný případ je od případů řešených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích č. j. 5 As 39/2010 - 76 a č. j. 5 As 118/2011 - 103 podstatně skutkově odlišný. Základní rozdíl podle názoru Nejvyššího správního soudu spočívá ve skutečnosti, že si správní orgány, na rozdíl od skutkového stavu ve výše zmíněných rozsudcích, vyžádaly pravomocný právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů v podobě části A pokutových bloků. Správní orgány proto v nyní projednávané věci postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečnostem uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body do karty řidiče stěžovateli zaznamenány. Správní orgány ověřily, že oba skutky byly se stěžovatelem projednány v blokovém řízení, že v obou případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že stěžovatel v obou případech pokutu za přestupkové jednání uhradil, pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem. Ostatně stěžovatel tyto rozhodné okolnosti v kasační stížnosti nijak nerozporuje. Obě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahovala popis přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích v důsledku porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Tytéž údaje obsahovaly rovněž oba stěžovatelem podepsané pokutové bloky.

[50] Nejvyšší správní soud se i přes shora uvedené skutkové odlišnosti zabýval otázkou, zda se krajský soud a správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů měly i tak vypořádat s tvrzením, že vzhledem k dodatečně tvrzenému a předloženému lékařskému potvrzením se stěžovatel nemohl dopustit přestupků spočívajících v porušení povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[51] Nejvyšší správní soud podotýká, že v mezidobí se k problematice rozhodnutí vydávaných v blokovém řízení komplexně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, ve světle jehož závěrů nemůže právní názor stěžovatele vyjádřený v kasační stížnosti obstát.

[52] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č. j. 1 As 21/2010 - 65 potvrdil ustálenou judikaturu správních soudů, dle které je blokové řízení o přestupku specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí. Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích *„přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.“*. Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích *„nemůže-li pachatel*

přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. … Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.". V § 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku, nedostatečnosti vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit.

[53] Právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podle názoru Nejvyššího správního soudu podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 – 32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65). Zrušení pravomocného pokutového bloku například prostřednictvím obnovy řízení na žádost podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se lze domáhat pouze za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou *sine qua non*, neboť jinak nelze vycházet z teze, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a zároveň možnosti závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat v řízení odvolacím.

[54] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení stěžovatel nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* stěžovatel převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas stěžovatel stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak stěžovatel rovněž zcela vědomě vstoupil do režimu omezeného

přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl stěžovatel jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, popřípadě v rozhodné době skutečně disponoval lékařským potvrzením, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. K tomuto závěru ostatně - jinými slovy vyjádřenému – dospěl v napadeném rozsudku i krajský soud.

[55] Jestliže nyní stěžovatel nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna. V tomto řízení již nelze ani dodatečně prokazovat, eventuelně vyvracet existenci a pravost lékařského potvrzení v době spáchání přestupku.

[56] Do svého případného odklizení (srov. § 123e odst. 2 zákona o silničním provozu) jsou tedy řádně vyplněné pokutové bloky v právní moci a svědčí jim presumpce správnosti a zůstávají rozhodným podkladem pro zápis bodů do registru řidičů ve smyslu § 123a a násl. zákona o silničním provozu. Žalovaný i krajský soud proto nepochybil, pokud námitky stěžovatele o existenci lékařského potvrzení vypořádal s odůvodněním, že ke skutkovému a právnímu přezkumu podkladových pravomocných rozhodnutí pro zapsání bodů do registru řidičů již správní orgán nebyl příslušný, a poté, co shledal, že pokutové bloky tvoří dostatečný právní poklad pro záznam bodů do registru řidičů, rozhodl o neodůvodněnosti námitek a záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil.

[57] Nejvyšší správní soud má za to, že do kategorie takto nepřípustných námitek svým obsahem spadá i argumentace stěžovatele, že označení Policie ČR na razítku, jehož otisk je uveden na podkladu pro záznamu bodů do karty řidiče, je příliš obecné a jako označení konkrétního orgánu veřejné moci nemůže v soudním přezkumu obstát. Stěžovatel na podporu svého právního názoru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9, 2011, č. j. 8 As 69/2011 - 40, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*I pokutový blok je svou povahou správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.*“ Nejvyšší správní soud však již nesdílí závěry, k nimž stěžovatel v odůvodnění kasační stížnosti dochází, tj. že institucionální označení správního orgánu Policie České republiky se váže na útvary, které jsou definovány v § 6 odst. 1 zákona o Policii České republiky a že absence uvedené názvu správního orgánu (ať už prostřednictvím otisku razítka nebo výtiskem názvu správního orgánu anebo pouhým dopsáním názvu správního orgánu takového razítka na originálu správního rozhodnutí) zakládá v tomto případě nezákonnost rozhodnutí, eventuálně nicotnost rozhodnutí pro zjevnou absenci označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal.

[58] Ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky, stanoví náležitosti úředního razítka. Razítko, na němž je vyznačen malý státní znak, je kulatého tvaru o průměru 20 mm, 25 mm nebo 36 mm; malý státní znak je vyobrazen uvnitř kruhu, na jehož obvodu je označení oprávněné osoby, popřípadě i označení její organizační součásti a sídla (dále jen "úřední razítko"). Používá-li oprávněná osoba více úředních razítek, musí tato razítka obsahovat i pořadová čísla. Otisk úředního razítka je jednobarevný.

[59] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba nesplnění základních náležitostí rozhodnutí týkajících se otisku razítka správního orgánu v obecné rovině vykládat restriktivně, když nicotnosti takto označeného rozhodnutí by bylo možno se dovolat pouze za podmínek, které stanoví § 77 správního řádu. S těmito podmínkami a jejich naplnění v nyní posuzované věci se krajský soud vypořádal na stranách 22 a 23 napadeného rozsudku. Závěr o tom, že předložené bloky na pokutu, týkající se napadených dvou přestupků stěžovatele, nelze považovat za nicotná či neplatná rozhodnutí, sdílí i Nejvyšší správní soud. Není totiž sporu o tom, že je zřejmé, že byly vydány věcně příslušným správním orgánem Policie České republiky, která při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona o provozu na pozemních komunikacích jedná jako správní orgán a nikoli jako bezpečnostní ozbrojený sbor. Chybějící údaj o tom, že pokutový blok vystavil v posuzovaných případech stěžovateli správní orgán, respektive konkrétní policejní ředitelství Policie České republiky, nemá podle názoru Nejvyššího správního soudu za následek takovou vadu rozhodnutí, která by byla sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele považuje spíše za typický příklad právního formalismu, který postrádá jakékoliv atributy rozumného a smysluplného výkladu. Chybějící zákonné náležitosti správního aktu totiž mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení věci k závěru, že se v případě stěžovatele o takovou situaci nejedná.

[60] K tomu Nejvyšší správní soud jen dodává, že nelze vůbec dovodit, v čem by stěžovatel mohl být zkrácen na svých právech, pokud by úřední razítko oproti označení Policie České republiky s uvedením čísla 782 obsahovalo i údaj o jeho původci v podobě konkrétního krajského ředitelství a v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech spatřuje stěžovatel důvodnost své námitky, že nedostatečné údaje na pokutovém bloku o jeho původci protiprávně a efektivně znemožňují účastníkovi řízení jakýkoli opravný prostředek, žádost o přezkum nebo stížnost. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku anonymity vystupování správních orgánů vůči stěžovateli v této věci. Neshledal ani důvod pro oprávněnost závěru stěžovatele, že pokutový blok nemohl být podkladem pro provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a pro pozbytí řidičského oprávnění.

Námitka porušení ustanovení o řízení při doručování písemností zástupci stěžovatele

[61] Ve třetí námitce kasační stížnosti stěžovatel namítal, že za další stěžejní bod považuje skutečnost, že žalovaný chybně vyznačil právní moc na rozhodnutí ke dni 16. 5. 2014, neboť ve spise neexistuje žádný věrohodný doklad o tom, že by žalovaný správní orgán vypravil na adresu stěžovatele určenou k doručování tj. X své úřední rozhodnutí. Ve správním spise je vytištěná stránka, ze které lze seznat, že odesílatel „O. P." zaslal na adresu „X" soubor s přílohou. Taková listina však není věrohodným dokladem o tom, že by písemnost byla na adresu X skutečně vypravena, neboť nejde o výpis z mailserveru, ale o prostý vytištěný list, který umí vytvořit též technicky nezdatný uživatel počítače. Nadto z ní není seznatelné, zda se písemnost nevrátila jako nedoručitelná, neboť v takovém případě by měl správní orgán za povinnost pokus o doručení opakovat (ust. § 19 odst. 9 správního řádu).

[62] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu a ze spisového materiálu je patrno, že správní orgán vycházel z všeobecně známé skutečnosti, podle níž se osoba jménem K. S. živí zastupováním pachatelů dopravních přestupků a přijetí elektronických podání, zasílaných této osobě na výše uvedenou elektronickou adresu, v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu odesílatelům nepotvrzuje. Dochází pak stejně k tomu, že jsou mu následující pracovní den příslušné písemnosti zasílány tak, jakoby o jejich doručení na elektronickou adresu nepožádal. Nejinak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě. Jakmile měl správní orgán prvého stupně všechny písemné podklady pohromadě, tak písemností ze dne 22. 1. 2014 vyzval tehdejšího zmocněnce stěžovatele, K. S. k nahlédnutí do spisu a k vyjádření s k podkladům rozhodnutí. Tato výzva mu byla zaslána v souladu s jeho požadavkem jednak na výše uvedenou elektronickou adresu, ale protože bylo správnímu orgánu prvého stupně předem známo, že adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy stejně nepotvrdí, tak současně mu tu samou písemnost zaslal prostřednictvím České pošty. Jak prvostupňový správní orgán předpokládal, tak K. S. převzetí písemnosti na elektronickou adresu elektronicky nepotvrdil, a poštou zaslanou písemnost si v úložní době v místě svého trvalého pobytu na poště nepřevzal. Navzdory tomu se K. S. k vyjádření se k podkladům rozhodnutí do sídla správního orgánu prvého stupně dostavil (viz protokol ze dne 30. 1. 2014, což dokazuje, že si elektronickou zprávu přečetl). Rozhodnutí o zamítnutí námitek prvostupňový správní orgán K. S. zaslal stejným způsobem, tj. dne 21. 2. 2014 na elektronickou adresu uvedenou výše a současně i na adresu jeho trvalého pobytu prostřednictvím České pošty. I když převzetí tohoto rozhodnutí zaslané mu elektronicky K. S. nepotvrdil a písemné podání si na poště v úložní době nepřevzal, musel se o něm dozvědět (jedině z e-mailu), protože si proti tomuto rozhodnutí podal v zákonné lhůtě odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání bylo blanketní, vyzval správní orgán prvého stupně K. S., aby své odvolání doplnil o odvolací důvody. Tato výzva ze dne 17. 3. 2014 byla jmenovanému zástupci stěžovatele doručována opět způsobem již výše popsaným, tj. na jeho e-mailovou adresu a současně i písemně, ale příjem elektronického podání nepotvrdil a písemné podání si na poště v úložní době nepřevzal. Co se pak týče postupu žalovaného, tak ten rozhodnutí o odvolání K. S. doručoval rovněž jako správní orgán prvého stupně, tj. jak na elektronickou adresu, tak i písemně prostřednictvím České pošty. Výsledek byl ovšem zcela stejný jako v předchozích případech - příjem elektronického podání nebyl potvrzen a písemné podání nebylo v úložní době na poště jeho adresátem převzato. Nicméně důkazem toho, že se K. S. s rozhodnutím žalovaného seznámil, byla podaná žaloba.

[63] Nejvyšší správní soud ve vztahu k posuzování procesních postupů účastníků soudního řízení přitom setrvale judikuje, že je nutné hodnotit všechny okolnosti případu, tedy i to, zda účastník neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem a zda příslušné dobrodiní zákona nezneužívá k jinému než zákonem zamýšlenému účelu (k tomu přiměřeně srovnej rozsudek ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, potvrzený usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. I. ÚS 1556/10). Indikátorem takového jednání není počet sporů sám o sobě, ale je nutné zvážit i další okolnosti. Takovými dalšími okolnostmi může být specifický procesní postup účastníka řízení, resp. jeho zmocněnce, ze kterého se jeví, že mu ve skutečnosti nejde o efektivní meritorní vyřešení věci a řádné hájení příslušných procesních práv, ale právě o prodloužení sporu za účelem dosažení uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty dle ustanovení § 20 zákona o přestupcích, zvláště když v průběhu přestupkového řízení k vlastní otázce naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku ničeho nenamítají.

[64] Nejvyšší správní soud je přitom přesvědčen, že i v projednávané věci se jednalo o výše popsanou promyšlenou procesní taktiku. Zmocněnec stěžovatele v dané věci, který dlouhodobě spolupracuje se všemi výše popsanými dalšími zmocněnci osob dopouštějících se přestupkového jednání na úseku dopravy, měl přístup k emailové adrese X, na kterou mu správní orgán fakticky písemnosti doručoval; je tedy zjevné, že příslušné dokumenty mu byly fakticky doručeny, byť tuto skutečnost stěžovatel nepotvrzuje. To, že bylo zmocněnci doručeno, podle Nejvyššího správního soudu vyplývá nejen z toho, že se jedná o výše popsanou předem připravenou dlouhodobou strategii, ale i z toho, že stěžovatel vždy ve lhůtách reagoval a uplatňoval příslušná procesní práva a podal i včasnou žalobu. Pokud by zmocněnci nebyly písemnosti správních orgánů doručeny a známy, jak dovozuje ve své kasační stížnosti, není možné, aby proti nim vždy včas a řádně brojil příslušnými prostředky.

[65] Nicméně správní orgán prvního stupně se rozhodl doručovat zmocněnci stěžovatele na kromě jím požadovanou elektronickou adresu i na adresu jeho bydliště z toho důvodu, že stěžovatelem zvolený zmocněnec opakovaně nepotvrzoval příjem písemností zasílaných na jeho elektronickou adresu, což bylo správnímu orgánu prvního stupně známo z jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud považuje tento postup správního orgánu prvního stupně v kontextu posuzovaného případu za zcela legitimní. Jak zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46: „*Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům)*“ (bod 30). V rozsudku ze dne 3. 9. 2015, č. j. 3 As 239/2014 - 13, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že z ustanovení „*§ 19 odst. 3 správního řádu upravujícího institut adresy pro doručování vyplývá, že účastník správního řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě. Je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Umožnění tohoto preferovaného způsobu doručování je tedy určitým beneficiem poskytovaným ze strany správního orgánu*“. Podle této judikatury shledá-li správní orgán, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, a zároveň neshledá jiný důvod opodstatňující tento způsob doručování, je oprávněn účastníkovi na

požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2015, č. j. 7 As 167/2015 - 37).

[66] Nejvyšší správní soud v daném případě nevidí porušení správního řádu v tom, že za situace, kdy bylo správnímu orgánu z jeho úřední činnosti známo, že zmocněnec opakovaně nepotvrdí přijetí písemností na jím samotným požadovanou elektronickou adresu, bylo pochopitelné a z hlediska délky řízení i efektivnější, že správní orgán tento pokus o doručení sice učinil, ale zároveň přikročil v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu k doručení písemnosti tak, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal a z takto provedeného doručování odvozoval datum nabytí právní moci doručovaného rozhodnutí. Z okolností popsaných již krajským soudem nelze ostatně mít za to, že požadavek na doručování na elektronickou adresu zmocněnce byl skutečně veden snahou o efektivnější doručování, ba právě naopak.

[67] Ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu se vztahuje toliko na písemnosti uvedené v odst. 4 tj. na písemnosti doručované do vlastních rukou adresáta. První věta ustanovení se týká okamžiku doručení písemností vyjmenovaných v ustanovení § 19 odst. 4 správního řádu (písemnosti doručované do vlastních rukou), které jsou na požádání účastníka řízení doručovány jiným způsobem; toto pravidlo je obsaženo ve větě první citovaného ustanovení správního řádu. Druhá věta téhož ustanovení, která nemá jakýkoli vztah k výše popsané právní normě, se týká povinnosti adresáta - písemnosti doručované na elektronickou adresu - potvrdit její přijetí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem; nedojde-li k tomuto potvrzení ani do konce následujícího pracovního dne po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručuje správní orgán tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Podle citovaného pravidla správní orgán prvního stupně v dané věci postupoval a písemnosti následně zasílal standardním způsobem. I kdyby skutečně bylo možno dojít k závěru, že e-mailová zpráva nebyla zástupci stěžovatele řádně doručena, postupoval správní orgán plně v souladu se zákonem a řádně stěžovateli následně doručoval. Pokud nebylo stěžovatelovou strategií již v průběhu správního řízení uměle vytvořit „procesní problém“, měl kontaktovat správní orgán a zjistit důvod, proč mu nebyla e-mailová zpráva doručena, neboť zvolenému zástupci s jeho znalostí postupů ve správním řízení muselo být zřejmé, že zde vznikla komplikace, která byla způsobena právě zvolenou formou e-mailové komunikace.

[68] Na podporu výše uvedeného závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, podle něhož „*Z judikatury zdejšího soudu plyne, že při doručování písemnosti správní orgány musí respektovat zákonná pravidla. Nesmí tedy zásadně své písemnosti doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, pokud měl v dané době stěžovatel již zpřístupněnu datovou schránku. Ne každé porušení zákona má však automaticky vliv na zákonnost řízení jako celku. Judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Navzdory vyloučení fikce doručení ve výše zmíněných situacích (např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 6/2013 - 28) platí, že pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce*

doručení byla naplněna. Neplatnosti doručení se tudíž nemůže dovolávat ten, kdo byl s písemností seznámen (viz argumentaci v cit. rozsudku čj. 1 As 90/2010 - 95, srov. též rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, bod 16).“

[69] V souvislosti se způsobem doručování písemností správním orgánem zástupci stěžovatele však stěžovatel vznesl v kasační stížnosti ještě další námitku. V ní vyjádřil názor, že nemohl legitimně očekávat, že mu bude správní orgán doručovat ze soukromého pracovního mailu anebo z čistě soukromého mailu pracovníka správního orgánu. Namítl, že datovou (elektronickou) zprávu odesílanou ze soukromé pracovní e-mailové adresy zaměstnance anebo z čistě soukromé e-mailové adresy zaměstnance nelze nazírat jako na prokazatelný projev výkonu veřejné (v dřívější terminologii vrchnostenské) moci správního orgánu, ale jako na písemnost úředníka soukromoprávní povahy. Odesílatelem písemnosti nebyl v jeho případě správní úřad, ale konkrétní pracovník správního úřadu, když v posuzované věci bylo rozhodnutí odesláno z pracovní adresy Ing. P. O., dále samotný e-mail jako celek nebyl opatřen uznávaným elektronickým podpisem a příloha mailu (tj. text rozhodnutí) rovněž nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem. Uvedené rozhodnutí bylo následně fakticky doručeno zmocněnci poštovní přepravou a správní orgán dospěl k názoru, že rozhodnutí o přestupku bylo doručeno fikcí, ačkoliv nebyly splněny zákonné předpoklady pro vypravení a doručení rozhodnutí poštovní přepravou, protože vzhledem k zákonným požadavkům kladeným na způsob odesílání e-mailového rozhodnutí bylo rozhodnutí odesláno vadně a právně neúčinným způsobem a proto nebyl ani dodržen zákonný předpoklad doručovat rozhodnutí žalovaného správního orgánu zmocněnci stěžovatele prostřednictvím pošty na adresu jejího bydliště a nemohlo tak ani dojít k doručení rozhodnutí fikcí doručení.

[70] Totožnou námitku uplatnil stěžovatel již v bodě V. žaloby, krajský soud se však s touto námitkou výslovně nevypořádal. Ve správní žalobě stěžovatel upozornil na judikaturu zdejšího soudu, podle které je – stručně řečeno - datová zpráva odeslaná z elektronické adresy účastníka řízení považována za doručenou pouze tehdy, pokud byla odeslána na adresu elektronické podatelny správního orgánu. Z uvedené judikatury stěžovatel analogicky dovozuje povinnost správního orgánu odesílat zprávy (jen) z elektronické podatelny. Tyto závěry stěžovatele však nejsou správné. Uvedená rozhodnutí řeší pouze doručení zprávy do sféry adresáta (správního orgánu), nikoli odeslání zprávy správním orgánem. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se odesílání písemností (srov. rozsudek ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34, ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 As 292/2014 – 34, nebo ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 – 34) přitom vyplývá, že *„s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004*“. Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že obecně není v procesních předpisech kladen nárok na místo odeslání podání, nýbrž na místo, kde se podání dostává do sféry adresáta. Doménová adresa obsahující název, respektive zkratku názvu správního orgánu, není zárukou, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází, je to však pravděpodobné. Spolehlivou identifikaci odesílatele a autenticitu dokumentu zajišťuje zaručený elektronický podpis. Ve fázi před ověřením identity odesilatele a autenticity samotné zprávy by účastník řízení neměl takové zprávy bez dalšího odstraňovat do

nevyžádané pošty. Zmocněnec stěžovatele nemůže legitimně očekávat, že mu písemnosti budou doručovány pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu. Pokud nastavil svou elektronickou schránku tak, aby v rámci ochrany proti nevyžádané poště jiné písemnosti nepřijímala, vystavil se tím nebezpečí, že zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.

[71] Doručování na elektronickou adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě. Správní řád v § 19 odst. 8 stanoví, že nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Orgán prvého stupně postupoval podle § 20 správního řádu, který upravuje pravidla pro doručování písemností fyzickým osobám a poté, kdy zmocněnec stěžovatele nebyl zastižen, byla písemnost uložena dne u provozovatele poštovních služeb. Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

[72] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvodná není ani námitka stěžovatele, že odesílatelem písemností správním orgánem nebyl správní orgán, ale písemnosti byly odeslány ze soukromé pracovní adresy Ing. P. O. Soud má za to, že v daném případě není sporu o tom, že nejde o elektronickou adresu soukromou, ale o adresu pracovní, která je jednoznačně spjata se správním orgánem. Ze spisového materiálu správních orgánů je dále zřejmé, že zmocněnci stěžovatele byly takto doručovány veškeré písemnosti od okamžiku založení plné moci tohoto zmocněnce a jeho žádosti o zasílání písemností na elektronickou adresu. Na takto doručované písemnosti zmocněnec stěžovatele reagoval. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se o procesní vadu nejedná. I v případě, že by se o vadu jednalo, však nejde podle názoru Nejvyššího správního soudu o takovou vadu, která by v daném případě měla za následek krácení práv stěžovatele. Proto Nejvyšší správní soud dovodil, že ani skutečnost, že se krajský soud s uvedenou námitkou nevypořádal, není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Šlo totiž o jednu z dílčích námitek, která nemohla mít a neměla vliv na správnost věcných závěrů, k nimž krajský soud dospěl. Z ustanovení § 76 písm. c/ s. ř. s. lze výkladem *a contrario* dospět k závěru, že k procesním vadám, které nejsou způsobilé mít vliv na zákonnost rozhodnutí, soudy ve správním soudnictví nepřihlíží.

VI. Závěr a náklady řízení

[73] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[74] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu